

Állapotok

(36.)

DESPERATIO*

*reménytelenség

*Csak ritkán állok meg, mert nincs időm.
Ha egyetlen szóval kellene jellemeznem
a hegyet, mely előttem tornyosul,
talán csak azt mondanám: szigorú.
De egyetlen szó, azt hiszem, kevés,
főleg ahhoz, hogy megértsék, megértsem.
A hegy lábánál még növények is
akadnak, zöldek és erősek, érzem
az illatuk. Mindig valahogy akkor
érek vissza, amikor virágoznak éppen.
Fölöttük már csak pusztá kötömeg
terülr szét hosszan, semmi zöld sehol.
Lakatlan és üres a táj, akárcsak én,
akár a föld, akár a nap, akár a hold.
Aztán az indulás, emelkedés,
a szolgaság a tonnás kő mögött
végtelen izzadással önti el
a testem. Majd a hőtől fáj a bőr
és megreped, mint hajnaltájt az ég.
Mindegy, hogy nyár van-e vagy tél talán;
bizonyos magasság fölött a légzés
olyan, minthogyha kötéllal szorítanák
a torkom — és a tüdő tágulása
csökken, ahogy a szikla visszadől, nyom.
Órákig tart egy mozdulat. Az alkony
ezernyi fénye szinte hívogat magához,
és eljön az a pillanat, mikor
a látóhatár összeszűkül, ég
a testem, és a szikla is lazul.
Elengedem. Vagy ő enged el engem.
És én csak nézem, ahogy visszahull.*